

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 134, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 283 ทวิ, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 134 บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใด และทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย และทุกกระทงความผิดเสมอไป เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นเพิ่มเติมได้ ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่สามารถสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ผ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำความทารุณแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกา

วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ญ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสี่พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย พ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ญ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมานาย พ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบ่อกึ่งให้จำเลยและนางสาว ญ. จำเลยและนางสาว ญ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบันเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบุรีรัมย์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ป. ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ชี้ภาพถ่ายจำเลยคดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560 จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมายทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่กระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่า จำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้เคียงกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการ

กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำใน
ช่วงเวลาที่การสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตาม
ฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่
เห็นว่า การกระทำความผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกระทำ
เท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3
และที่ 4 ผู้ถูกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ
ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่
3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความ
ระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่า
ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่
4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและ
ครั้งต่อมาเป็นลำดับขั้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การ
ถูกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลใน
ครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้า
พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการ
ใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ระบุนายละเอียดของ
วันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้น
สอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืม
รายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุ
แต่ครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัวจำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วน
ผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลย นอกจากนั้นโจทก์ยังมีพิน
ตำรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3
และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวน
ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดี
บันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติการตามหน้าที่ และขณะที่พยานเข้า
เบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ทำโดยไม่
ชอบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า
จำเลยกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกา
ของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่ง
ประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา
(ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้
ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3
พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่
659/2563 พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์เด็กหญิง ธ. โดยนางสาว ฝ.
ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกผู้ร้องนาย ว.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 134ป.วิ.อ. มาตรา 134 บัญญัติให้
พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูก
สอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา

ทุกตัวบทกฎหมาย และทุกกระทงความผิดเสมอไป เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลย ว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นเพิ่มเติมได้ ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ผ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ญ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสองพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย ผ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ญ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมานาย ผ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบอกรัฐให้จำเลยและนางสาว ญ. จำเลยและนางสาว ญ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกุยบุรีให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัว

ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล บ. ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ชี้ภาพถ่ายจำเลย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลย ว่า เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560 จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่าการกระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่า จำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้ชิดกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกระทำเท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ผู้ถูกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ 3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่า ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งต่อมาเป็นลำดับขั้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การถูกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทิน

ติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลในครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การ
เช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และ
ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่
3 และที่ 4 ไม่ได้ระบายรายละเอียดของวันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่
3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้นสอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุ
แล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืมรายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่
เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุแต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัว
จำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วนผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลย
นอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานโจทก์ บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้
สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของ
ผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพ
และเสียงไว้ในแผ่นซีดีบันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติตามหน้าที่
และขณะที่พยานเข้าเบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3
และที่ 4 ทำโดยไม่ชอบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดย
ปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น
ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มี
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิก
ความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่
แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษายืน(ชลิสร์ สวัสดิทัต-นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล-ทรงพล
สงวนพงศ์)ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ - นางสาวชลดา ประสิทธิ์อภาศาลอุทธรณ์ภาค 7 - นาย
ณรงค์ศักดิ์ อัจฉรานูวัฒน์แหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกา
อ.1291/2562หมายเลขคดีศาลชั้นต้นอ859/2560หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น
อ2098/2560หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหาย
ที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ผ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะ
ผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท
และ 300,000 บาท ตามลำดับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่
วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง
จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม),
317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น
กระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุ
ยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท
ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐาน

พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ญ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสี่พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย ผ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ญ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมานาย ผ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบอกร้างให้จำเลยและนางสาว ญ. จำเลยและนางสาว ญ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอุบลราชธานีให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ป. ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขป แสดงสถานที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ชี้ภาพถ่ายจำเลยคดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำความชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560 จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมายทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดใน

ช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่า จำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้เคียงกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าเป็นการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำความผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ผู้ถูกกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ 3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งต่อมาเป็นลำดับขึ้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การถูกกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลในครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ระบुरายละเอียดของวันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้นสอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืมรายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุแต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัวจำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วนผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลย นอกจากนั้นโจทก์ยังมีพยานตำรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดีบันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติการตามหน้าที่ และขณะที่พยานเข้าเบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ทำโดยไม่ชอบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

(ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พินาศพิพากษายืน อุบัตีย่อยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659/2563 พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์เด็กหญิง ธ. โดยนางสาว ฝ. ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกผู้ร้องนาย ว.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 134ป.วิ.อ. มาตรา 134 บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหาทุกตัวบทกฎหมาย และทุกกระทงความผิดเสมอไป เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลย ว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นเพิ่มเติมได้ ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ฝ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พินาศพิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ญ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสองพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย ฝ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้าน

หลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ณ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมา นาย ผ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบอกรัฐให้จำเลยและนางสาว ณ. จำเลยและนางสาว ณ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรภูษบุรีให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ป. ขึ้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ภาพถ่ายที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ซ้ำภาพถ่ายจำเลย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่า เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560 จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้เคียงกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับขึ้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิกมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ผู้ถูกกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทาง

นิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ 3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่า ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งต่อมาเป็นลำดับขึ้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การถูกกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลในครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ระบुरายละเอียดของวันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้นสอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืมรายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุแต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัวจำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วนผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลยนอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานตรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดีบันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติตามหน้าที่ และขณะที่พยานเข้าเบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ทำโดยไม่ชอบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดดังที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษายืน(ชลิษฐ์ สวัสดิ์ทัต-นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล-ทรงพล สงวนพงศ์)ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ - นางสาวชลดา ประสิทธิ์อาภาศาลอุทธรณ์ภาค 7 - นายณรงค์ศักดิ์ อัจฉรานวัฒน์แหล่งที่มาของข้อมูลผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกา อ.1291/2562หมายเลขคดีศาลชั้นต้นอ859/2560หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น อ2098/2560หมายเหตุหมายเหตุ: 2438. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659/2563 พิมพ์คำพิพากษาโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ฝ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่ง

ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของ จำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษ ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐาน พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวม เจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อม ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ญ. เป็น สามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสี่พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย ผ. และนาง อ. บิดามารดาของผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ญ. นอกจากนี้ยังมี นางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ญ. ก็ พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมานาย ผ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบอกร้างให้จำเลยและ นางสาว ญ. จำเลยและนางสาว ญ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบุรีรัมย์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก อายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่ โรงพยาบาล ป. ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขป แสดงสถานที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ซ้ำภาพถ่ายจำเลย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้ง ข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือน พฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสาม ปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560

จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหา และพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์ จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้ง ข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่าจะถูกสอบสวนในเรื่องใดและ ทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่ จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดใน ช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้ เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่า จำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ ไกล่ชิดกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าเป็นการสอบสวนในความผิดที่จำเลย กระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มี รายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการ กระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาล ล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการ กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำใน ช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำความผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ เท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัยคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ผู้ถูกกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ 3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความ ระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่า ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและ ครั้งต่อมาเป็นลำดับขั้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การ ถูกกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลใน ครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้า พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการ ใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ระบุรายละเอียดของ วันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้น สอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืม รายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุ แต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัวจำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วน ผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลย นอกจากนั้นโจทก์ยังมีพิน ดำรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวน

ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดี บันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติการตามหน้าที่ และขณะที่พยานเข้าเบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามคำถามให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ทำโดยไม่มีขบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 659/2563 พนักงานอัยการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์โจทก์ผู้แทนโดยชอบธรรม กับพวกผู้ร้องนาย ว.จำเลย ป.อ. ม. 91, ม. 277, ม. 279, ม. 283 ทวิ, ม. 317 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 (ผู้ร้องที่ 1) และเด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 (ผู้ร้องที่ 2) โดยนางสาว ผ. ผู้เสียหายที่ 1 ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559 ซึ่งเป็นวันกระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้องทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง (เดิม), 283 ทวิ วรรคสอง (เดิม), 317 วรรคสาม (เดิม) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 8 ปี รวมจำคุก 56 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร รวมเจ็ดกระทง จำคุกกระทงละ 6 ปี รวมจำคุก 42 ปี แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ ฟังได้เป็นที่ยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ เด็กหญิง ธ. ผู้เสียหายที่ 3 ขณะเกิดเหตุอายุ 9 ปีเศษ เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 4 ขณะเกิดเหตุอายุ 5 ปีเศษ และเด็กชาย ร. จำเลยและนางสาว ผ. เป็นสามีภริยา มีบุตรด้วยกัน 3 คน ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายทั้งสี่พักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 126 ซึ่งเป็นบ้านของนาย ผ. และนาง อ. บิดามารดาของ

ผู้เสียหายที่ 2 และนางสาว ณ. นอกจากนี้ยังมีนางสาว ส. ผู้พิการ กับนางสาว ม. อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าวด้วย เดิมจำเลยและนางสาว ณ. ก็พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126 แต่ต่อมานาย ผ. ยกบ้านเลขที่ 126/1 และบอกร้างให้จำเลยและนางสาว ณ. จำเลยและนางสาว ณ. จึงย้ายออกไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 126/1 จนปัจจุบัน เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกุยบุรีให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ป. ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยได้ ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ จัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพที่เกิดเหตุคดีอาญา และให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ซ้ำภาพถ่ายจำเลย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยเพียงว่า เมื่อเดือนพฤษภาคม 2559 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2559 ต่อเนื่องกัน จำเลยกระทำความผิดข้อหากระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่า เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2559 และระหว่างวันที่ 20 ธันวาคม 2559 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 1 มกราคม 2560 จำเลยกระทำความผิดในวันเวลาตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาในช่วงเวลาดังกล่าว การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.9 และ 1.10 หรือไม่ เห็นว่า ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 บัญญัติบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมณ์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใดและทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย ทุกมาตรา และทุกกระทงความผิดเสมอไป ดังนั้น แม้เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใดไว้ แต่เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย ก็สามารถทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นได้ คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงวันเวลาอื่นที่ใกล้ชิดกับการกระทำความผิดที่ได้แจ้งข้อหาไว้เดิม ย่อมถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว ประกอบกับชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธโดยไม่มีรายละเอียดแห่งการปฏิเสธ และเพิ่งมาอ้างว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ทำให้ไม่สามารถให้การและนำพยานหลักฐานมาต่อสู้คดีได้ถูกต้องหลังจากที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาแล้ว กรณีไม่น่าเชื่อว่าจำเลยไม่เข้าใจข้อหาและพฤติการณ์ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่มีการสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การกระทำผิดฐานกระทำชำเราโดยปกติเป็นเรื่องที่รู้เห็นกันเฉพาะผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเท่านั้น เป็นการยากที่หาผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์โดยตรง จึงต้องอาศัย

คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ผู้ถูกกระทำเป็นสำคัญ โดยใช้ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติวิทยาศาสตร์มาพิจารณาประกอบ ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 3 อายุ 9 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 5 ปีเศษ ขณะที่มาเบิกความผู้เสียหายที่ 3 อายุ 11 ปีเศษ ผู้เสียหายที่ 4 อายุ 7 ปีเศษ แม้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ให้การและเบิกความระบุถึงวันเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจน แต่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่า ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราในช่วงวันเวลาใดบ้าง โดยผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่ถูกจำเลยพาไปกระทำชำเราตั้งแต่ครั้งแรกและครั้งต่อมาเป็นลำดับขึ้นตอนสมกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ยังเป็นเด็กวัยเยาว์ การถูกกระทำชำเราเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 มีมลทินติดตัวตลอดชีวิตและทำให้บุคคลในครอบครัวได้รับความอับอาย ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การเช่นนี้มาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน ต่อหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นมารดา โดยมีการใช้ตุ๊กตาเป็นอุปกรณ์ประกอบการซักถามด้วย ที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้ระบุรายละเอียดของวันและเวลาที่เกิดเหตุอย่างชัดเจนอาจเป็นเพราะผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 เป็นเด็ก การที่ไปให้การชั้นสอบสวนและมาเบิกความในชั้นพิจารณาหลังจากเกิดเหตุแล้วหลายเดือนอาจทำให้หลงลืมรายละเอียดไปบ้าง และที่ผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ใดฟังหลังเกิดเหตุแต่ละครั้งนั้น ผู้เสียหายที่ 3 ให้การในชั้นสอบสวนว่า เพราะกลัวจำเลยจะไม่พาไปเที่ยว ส่วนผู้เสียหายที่ 4 เบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า เพราะกลัวจำเลยนอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานตรวจโทหญิง บ. พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานเป็นผู้สอบปากคำผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ร่วมกับพนักงานอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้ปกครองของผู้ร้องทั้งสอง ชั้นสอบสวนผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ให้การตามบันทึกคำให้การ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นซีดีบันทึกภาพและเสียง พยานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติตามหน้าที่และขณะที่พยานเข้าเบิกความ ทนายจำเลยไม่ได้ถามค้านให้เห็นว่าการสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 3 และที่ 4 ทำโดยไม่ชอบอย่างไร ที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าพยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดดังที่โจทก์ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 23) พ.ศ.2558 และให้ใช้ความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงให้ใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษายืน

องค์คณะ

ชลิศร์ สวัสดิ์หัตต · นวลทิพย์ ฉัตรชัยสกุล · ทรงพล สงวนพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/659/2563>